

ΣΤΙΧΟΙ

1

Πρόσχαρο γέλιο, κι' ὁ καῦμός τῆς ἔγνοιας σου βαλῆς!
 Πόσον καιρὸ νὰ γροικηθῆς νὰ μὲ καλοκαρδίσης,
 Ἐνοιγιε ἡ θύρα βιαστικά, κ' ὠρμουῖσες νὰ χυθῆς,
 Μελωδικά, σὰ μουσικὴ μιᾶς κρουσταλλένιας βρῦσης.

2

Ἄνθιάκια ποῦ σᾶς πέταξαν, νοπιά, μισανοιγμένα,
 Μόλις καὶ τὶς ἀπάρθινες σκορπίσατε εὐωδιές,
 Ἐ παραγνωρισμένα μου καὶ καταφρονεμένα!
 Πόσες δὲ μοιάζουνε μὲ σᾶς ψυχουῖλες καὶ καρδιές!...

3

Τὸ στίχο τοῦ Ρωτόκριτου τὸ μάταιο κι' ὠραῖο,
 Μοῦ τὸν ξανάφερες στὸ νοῦ, στολίδι καὶ καμιάρι,
 Προχθές ποῦ σὲ περνούσανε τόσ' ὄμορφο καὶ νέο:
 Ποιὰ στράτα νὰ κρατῆ κανεὶς καὶ ποιὰν ὁδὸν νὰ πάρη.

4

Περιπλοκάδι ὀλόανθο, καὶ πράσινε κισσέ,
 Φωλίτσα μου στὸν ἔρωτα τὸ νυχτοπαροοίτη,
 Τὸν ἴδιο δρόμο πέρνοντας ποῦ μ' ἔφερνε σ' ἐσέ,
 Μὲ φέρνει τώρα στὴν ἐρμιὰ καὶ στὸ κλεισμένο σπίτι.

5

Ἄνειρο τάχα ἢ ὄραμα; τὰ ματοβλέφαρά μου
 Κλεισμένα τάχα ἢ ἀνοιχτά; δὲν ξέρω. Ἦταν σκοτάδι,
 Θυμᾶσαι, καὶ κυκλόφωτη σ' εἶδ' ἄξιαρνα, ὦ χαρά μου,
 Ντυμένη μὲ τῶν στίχων μου τὸ ἀέρινο μαγνάδι.

6

Νᾶξερές πόσο μοιάζομεν, ὦ στερεμένη βρῦσι!
 Καθὼς μᾶς τῶγραψε ἡ πικρὴ κ' ἡ θλιβερὴ μας τύχη,
 Τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου σου, τῶν τραγουδιῶν μου οἱ στίχοι,
 Γίνονται τώρα ἀντίλαλοι ζωῆς ποῦχομε ζήσει...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ